

แม่มดจิ๋วเท้าโต

Platvoetje

เรื่องและภาพ อินกริดและตีเทอร์ ชูแบร์ต
แปล กนกกาญจน์ เวชชวิศิษฏ์

ดินแดนระหว่างท้องฟ้าและพื้นดิน เป็นที่อยู่อาศัยของเหล่าแม่มด
เข้านี้ บรรดาแม่มดต่างกังวลใจเป็นอย่างมาก
เพราะแม่มดจิวเท้าโตหายตัวไป!

“แม่มดจิวเท้าโต เธออยู่ที่ไหน” เสียงตะโกนดังก้องไปทั่วป่าแม่มด
“ออกมาจากที่ซ่อนถอบะ พวกเราไม่ได้ตั้งใจหัวเราะเธอหรอกนะ”
แต่ไม่ว่าจะค้นหาอย่างไร บรรดาแม่มดก็ยังค้นหาแม่มดจิวเท้าโตไม่เจออยู่ดี

ขณะที่นิกก็เดินไปเข้าห้องน้ำเพื่อแปรงฟัน เธอก็ได้ยินเสียงกรนเบา ๆ
เด็กหญิงมองหาต้นเสียง...แล้วก็แทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง
เมื่อเห็นแม่มดจิวตนหนึ่งกำลังนอนหลับอยู่หลังแก้วใส่แปรงสีฟัน
“คุณแม่มดคะ ตื่นเถอะค่ะ!” นิกก็พูด
แม่มดจิวกระโดดพลุงแล้วตะโกนลั่น “ใครมาปลุกฉันกันเนี่ย ฉันจะนอน!”
“หนูเองค่ะ” นิกก็พูด “หนูจะแปรงฟัน ว่าแต่...คุณเป็นแม่มดจริงๆหรือคะ”
“ก็ต้องใช่สิ ฉันนี่แหละแม่มดตัวจริงเสียงจริงเลยละ
แล้วเมื่อไหร่เธอบอกว่าจะแปรงฟันนั้นหรือ ถ้าเป็นฉัน ฉันไม่แปรงหรอก
ดูฟันของฉันสิ สีเหลืองอ้อยสวจะตาย
777 ปีที่ผ่านมา ฉันไม่เคยแปรงฟันเลย!”

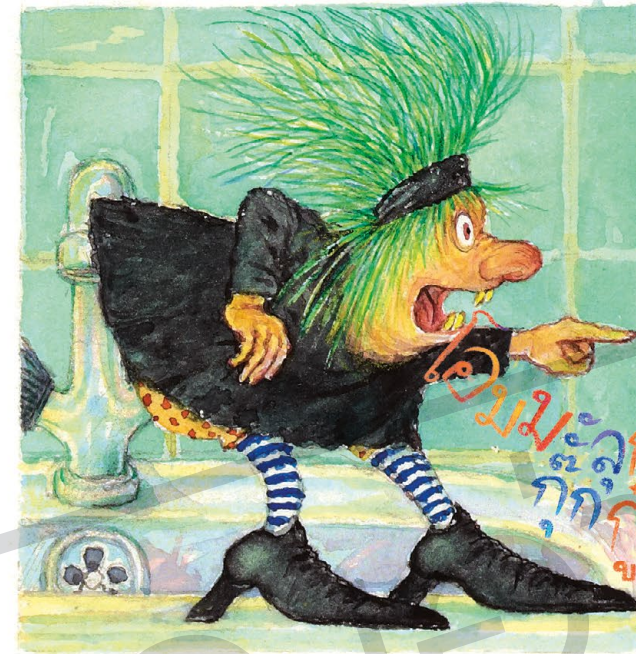
นิกก็เอื้อมมือจะหยิบแปรงสีฟัน แต่แม่ตจิวว่องไวกว่า
“โอ๊ะ! ไม้กวาดอันใหม่” แม่ตจิวคว้าแปรงสีฟันแล้ววิ่งหนี
“วางลงเถอะค่ะ” นิกก็ร้อง “หนูอยากแปรงฟัน”
“ส่วนฉันอยากบิน”
“เอาคืนมานะ พวกแม่ตนะ เขาใช้ไม้กวาดบินกัน ไม่ใช่แปรงสีฟันสักหน่อย
แบบนี้แปลว่าคุณต้องไม่ใช่แม่ตตัวจริงแน่นอน!”

“ฉันเป็นแม่ตจริงๆ นะ แล้วฉันก็มีไม้กวาดของแท้ด้วย
แต่ก่อนหน้าฉันคุมไม้กวาดไม่ได้ และทำไม้กวาดหักไปแล้ว
แต่ฉันน่าจะอยากจะทำต่อไป...ไปให้ไกลๆ เลย” แม่ตพูด
“แล้วคุณจะไปที่ไหนหรือคะ”
“ไปให้ไกลแสนไกลมากๆ เลย!”
“ทำไมล่ะ” นิกก็ถามระหว่างที่แม่ตจิวบินวนรอบหูของเธอ

แม่มดจิวนั่งลงบนหัวเข่าของนิกก็อย่างเศร้าสร้อย
“เธอไม่เห็นหรือไม่ว่าฉันรู้สึกแค่ไหน ใครๆ ถึงได้หัวเราะฉันกันหมดนะ”
“ไม่เห็นจะมีอะไรรู้สึกสักหน่อย”
“อ้าว ก็เท่าของฉันไง”
“ไม่มีอะไรนี่นา แค่เท่าใหญ่ๆ ของแม่มดเองค่ะ”
“เพราะอย่างนี้ไงล่ะ ทุกคนถึงได้เรียกฉันว่าแม่มดจิวเท่าโต ที่แยะไปกว่านั้น
ฉันนะใช้เวทมนตร์ที่ไรเป็นต้องผิดพลาดทุกที พอฉันร้ายคาถาปุ๊บ...มันก็จะ บั๋ง!
จากนั้นเท้าของฉันก็ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ แล้วคนอื่นก็เอาแต่หัวเราะฉัน”
“คุณใช้เวทมนตร์ได้ด้วยหรือคะ” นิกก็ถาม “สอนหนูหน่อยได้ไหม”

ได้ยืนดั่งนั้น แม่มดจิวจึงร้ายคาถา... “โอมมะลุกกุกกุก...”
จากนั้นก็มီးเสียงดัง บั๋ง! แต่ไม่มีอะไรเกิดขึ้น
นอกจากเท้าของแม่มดจิวที่ขยายใหญ่ขึ้นกว่าเดิม
“เห็นไหมล่ะ พลาดอีกแล้ว!” แม่มดจิวเท่าโตร้องไห้สะอึกสะอื้น
“ฉันคงแก่เกินไป...ดูเอาเถอะ ฉันอายุแค่ 777 ปี
แต่กลับแก่เกินไปแล้ว”

